

SRCE
LUTKE

Boban Trifunović

OTVORENA
KNJIGA

Beograd 2018.

Bez prethodne pismene saglasnosti izdavača, nijedan deo ove knjige ne može se koristiti, niti reprodukovati u bilo kojem obliku.

SRC

LUTKE

SADRŽAJ

LA FÉE VERTE	1
VELIKO DELO	19
BELEG	31
VETERIBUS RITIBUS	71
SUSRET	91
VEČNOST	111
SVITE	125
PREOBRAŽAJ	145
SRCE LUTKE	167
POSEZANJE ZA DIIMRUDOM	183

POGOVORI

dr Igor Perišić	215
Ivan Nešić	216
Mladen Milosavljević	218
Izjave zahvalnosti	221
O autoru	225

„Šta mi, u stvari, znamo... o svetu i kosmosu oko nas? Sredstava za primanje spoljnih utisaka posedujemo apsurdno malo, dok su naše predstave o stvarima koje nas okružuju prilično sužene. Vidimo stvari samo onako kako smo konstruisani da ih vidimo i ne možemo da dosegnemo ni smisao njihove apsolutne prirode. Pomoću pet slabašnih čula, pretvaramo se da možemo da dokučimo beskrajno složen kosmos...“

- *Hauard Filips Lavkraft*

„Bogatija od stvarnosti koju zamenjuje, praznina je sve bez svega, ona je temelj i odsutnost, dubinska varijanta bića. Ali mi je na nesreću smatramo manjkom; otuda naši strahovi i neuspesi.“

- *Emil Sioran*

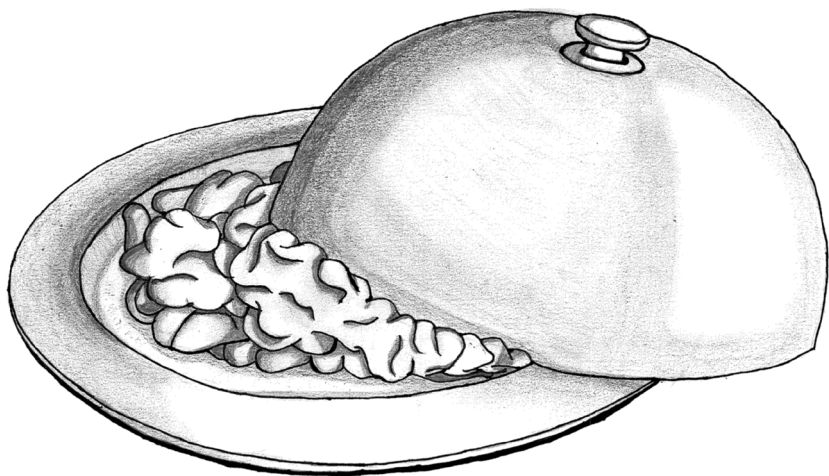
„Ipak, tajne... nisu večite. Jednom kada postanu znane, one bivaju ražalovane u nižu sferu, i to onu u kojoj je onaj koji ih sada zna. Izgubivši ugled koji su do tada uživale, te bivše tajne dalje služe kao oruđe za iskopavanje još dubljih tajni koji će, redom, doživeti istu sudbinu propadanja. I to je sudbina svih tajni u vasioni. Vremenom, tragalac za skrivenim znanjima može zaključiti... kako taj bezdušni proces nema kraja, kako uništavanje jedne tajne za drugom nema nikakvog konačnog cilja osim zatiranja samog tragaoca. A koliko ih još ostaje zavedeno tim traganjem? Koliko ih ide tim putem do kraja života nadajući se zauvek nekom konačnom otkrovenju?“

- *Tomas Ligoti*“

LA FEE VERTE

Prvi put sam za slikarku Aleinu Leblank čuo od svog kolege, aljkavka koji je pisao za propali francuski umetnički magazin, a koji je njome i njenim mazarijama bio, naprosto, očaran – ili, ruku na srce, opsednut. Pisao mi je o njoj iz Pariza, gde je zbog pokušaja da popularizuje magazin i zbog svoje oduševljenosti ogavnim, morao da prisustvuje otvaranju njene izložbe prošle ili preprošle godine. Nažalost, kao jedini novinar koji kako-tako govori francuski, i ja sam morao da prisustvujem sinočnjem otvaranju njene izložbe u Tošićevoj galeriji, na Kosančićevom vencu, i da o njoj napišem *kratak* članak. Međutim, kako je urednik lista za koji pišem doznao da će dotična poklonica Pabla Pikasa, Žorža Braka, Patrika Henrija Brusa i drugih novopečenih nazovi umetnika još koji dan odsesti u nekom vračarskom hotelu, naložio mi je da sa njom obavim intervju – i napišem *poduži* članak, članak koji će, možda, izaći u dva izdanja. Uvek taj uobraženko naloži svašta, a nikad me ništa ne pita – no, važno je da je, nekako, ni sam ne znam, niti mogu da zamislim kako, uspeo da mi sa gospođicom ugovori sastanak u restoranu za koji, za sve gorke godine u prestonici, nikad nisam čuo, niti znam gde se nalazi. Dovraga, ni

ta vračarska ulica mi ne zvuči poznato, a koga god da sam pitao, niko nije čuo za restoran *La fée verte*.

Po svemu sudeći, mora da je francuski i mora da se u njemu probranim, *posebnim* gostima služi apsint – i ko zna kakve splačine poput puževa, *andouille*¹, žabljih bataka, *cerveaux*², *gésiers*³... Pre nego što sam se malopre skockao, spakovao pribor za pisanje i pošao na večeru, pokušao sam da, preko volje, nešto popijem i pojedem, mada mi to nije pošlo za rukom, to jest stomakom. Nadam se da neću upasti u iskušenje da išta naručim... ili se zadržim više nego što to jadno plaćen posao zahteva.

Nesumnjivo ću zakasniti na večeru ili me moj sat zavarava. Već petnaest minuta pokušavam da pronađem tu zabačenu ulicu ili, makar, pronađem nekoga ko zna gde je. Veče je sumorno, vetar se raspirio. I lica slučajnih prolaznika koje pitam o toj ulici ili restoranu su takva, naborana, smrknuta i narogušena... nalik nakaznim licima koja je gđica Leblank namalala i Beograđanima zajednički predstavila pod prostim nazivom *Les visages* iliti *Lica*. Naziv, kao

---

1 *Andouille* je francusko tradicionalno jelo, kobasica, koja se pravi od sabijenih creva i želuca svinje, uz dodatke, kao što su mleveno meso sa vrata, grudi, glave, pa i uz dodatak mlevenog srca. Svi sastojci se stavljaju u omot, to jest crevo za kobasice. Kobasice se dime i serviraju hladne (*prim. ur.*).

2 *Cerveaux* je tradicionalno francusko jelo koje se pravi od mozga jagnjadi i ovaca. Mozak vola je čvršći, a kao i teleći mozak, povoljniji je u nabavci, te je najčešće koristi u pripremi ovog jela. Mozak navedenih životinja prži se na ulju, uz dodatak soli, bibera i brašna, te mu se, nakon prženja, dodaje dinstaniluk. Ovo meso može se koristiti i kao nadev za pite. Inače, francuska reč *cerveaux*na srpskom jeziku znači, upravo, *mozak* (*prim. ur.*).

3 *Gésiers* je francusko tradicionalno jelo koje se pravi od kokošnjih, ćurećih, pačijih i guščijih iznutrica. Francuska reč *gésiers* koristi se u širem kontekstu, da označi različite iznutrice, iako može označavati samo želudac. Ovom jelu se, takođe, mogu dodati srce, jetra i bubrezi, kao i glava, vrat iliti „šija“, vrhovi krila, te stopala pomenute živine (*prim. ur.*).

ni naslikana lica, ne nagoveštavaju nikakvu dubinu niti skriveni smisao... nikakvu upućenost u ma šta drugo osim u užas postojanja kojem su svedočila. Na sreću, nabasao sam na stariju gospođu kojoj *La fée verte* ništa nije značilo, ali je primetila da se kojekakav svet skuplja tu, nizbrdo pa levo, u nekoj stračari, iz koje se ništa ne čuje i u koju, zbog navučениh crnih zastora, ne može ni da se virne.

„Ima i neka tabla, tamo dole!“, kaže mi dok krećem niz kaldrmu i mašem joj u znak pozdrava i iskrene zahvalnosti. „Ne znam ti ja šta na njoj piše, al’ na ćirilicu, na srpski sigurno nije...“

Za ćošak, levo, zađem za manje od minuta, i na samom početku ulice ugledam reklamnu tablu, na kojoj su slova napisana krasnopisom, čak previše krasnim da bi se mogla pročitati bez približavanja. Mada, pre nego što se primaknem, pogledam kuću preda mnom, pa neku udžericu preko puta, i ni na jednoj ne primetim tablu na kojoj bi trebalo da piše naziv ulice. Niti takvu tablu nazirem na narednim kućama u nizu... koje su, manje-više, nalik jedna drugoj – i krajnje netipične za Vračar. Stare, naherene, popucalnih i posivelih fasada, kao da se sav negdašnji život iz njih preobrazio u pepeo – i u tu ih boju obojio. Nekima su krovne grede popustile, pa je čitav krov uto-
nuo pod teretom crepova ili ćeramida; nekima su prozori napukli, pa je između dva reda prozora ugurano pregršt krpa da koliko-toliko spreče hladnoću da se slije unutra; neke su zarasle u bršljan, u puzavicu, koja ni ograde nije poštedela... I, da, nigde nisam spazio nijednu živu dušu: ni na prozoru, kao što se često dâ zapaziti, ni na ulici. Kao da se sve predalo posrnuću u sivilo, propadanju kakvo sleduje svakom danu, mada bez ikakvih naznaka boljitka. Sve u svemu, kao što rekoх, ulica krajnje nesvojtvena Vračaru.

Pošto se primaknem napukloj i izgrebanoj reklamnoj tabli, i dobrano je zagledam, protumačim da je kredom napisano:

BOBAN TRIFUNOVIĆ

Restaurant

La fée verte

— OD 1897. —

VEČERAS... ČETRDESET GODINA...

KUVA... ŽAN ŽAK LIŠE

SPECIJALITETI KUHINJE!

Zaključim da ta tabla tu sigurno nije stajala pre podneva, jer da jeste, kiša koja je jutros padala sprala bi i poslednji trag krede – i ikakvu indiciju da sam se zaputio gde treba: gde me čekaju čudovišni miris specijaliteta kuhinje, povodom proslave četrdeset godina od otvaranja, preki pogledi jer ništa ne jedem, i ljuta mlada žena kojoj je, ako je još tamo, pripala muka od toliko čekanja i hrane i pića koja, pretpostavljam, samo liče na francuska i nose njihove nazive. Uprkos svim užasima kojima mislim da idem u susret, lakne mi, kako sam sad siguran da me urednik nije uputio u nešto što je ispuzalo iz njegove izvitoperene mašte.

Produžim pravo ulicom i trudim se da kuće ne zagledam previše, kako se nekako čudno, zloslutno naginju preko ograda i zidića, ka pločniku. Nisu to bogzna koliko velike kuće, ali naspram njih, sve što mogu da spazim, pa i ja sâm, deluje sićušno; kuće se nadnose nad kante, smeće i mene samog kao đon velike čizme nad bubašvabu. Čini mi se, čak, i da neko motri na mene, na uljeza iz redakcije u užem centru grada, koji je zalutao i koji će završiti kao pas lotalica... nahranjen i usvojen ili ucmekan, pre nego što nekog prestravi, ugrize ili počne da njuška gde ne treba. Srećom, samo

mi se čini. Nimalo mi se ne dopadaju te kuće, ni avlije... ništa u toj ulici mi se ne dopada, jer deluje svenulo, mrtvo... kao da ništa tu ne može da izdžiklja osim korova zle kobi i košmara. Pritisne me mrak, kako onaj koji se spustio, možda gušći no prethodnih večeri, tako i onaj koji se izliva iz odvratnog okoliša, te rešim da pognem glavu tek toliko da mogu da primetim ulaz u restoran, koji bi trebalo da me čeka negde sleva, i nepokolebljivo nastavim dalje.

Ne prođe ni minut pre nego što ugledam stračaru o kojoj sam malopre slušao, povučeniju u dvorište od susednih zdanja, i nešto prostraniju, barem spolja posmatrano. Dvorište je uzano i, u poređenju s drugima, uredno: ono malo trave što se nije osušilo je pokošeno, staza što vodi do ulaza je očišćena, bez i jednog opalog lista, a dekoracije od kamena, u vidu figura i statueta po travnjaku, sasvim u stilu savremene francuske umetnosti... neukusne i nedokučive. Kad je u pitanju sama kuća, i ona je u nešto boljem stanju od svih koje sam zagledao, sem što je pepeljastosiva i malko napukle fasade. Zbog crnih zastora ne mogu ni da nazrem unutrašnjost. Ne znam jesu li prozori prljavi ili ne, mada, nešto mi govori da dugo nisu otvarani, što me navede na pomisao da je unutra zagušljivo, da se od zadaha cigareta, parfema, podriga, puvanja i hrane ne može disati, naročito ne kad se tome pridoda miris stare kuće, koja ko zna otkad nije okrečena. Možda preterujem, jer sam se sinoć predugo zadržao na izložbi i kući stigao u gluvo doba, jer se nisam naspavao, jer mi je gđica Leblank odbojna, kao i njena umetnost, jer ne podnosim francusku kuhinju... Tešio sam se stavom da mi se, zapravo, dopada njihov jezik, njihova poezija i proza, arhitektura dvoraca iz doline Loare... ali nije mi ta uteha nimalo pomogla. Presela mi je, pa bez previše budalastih pomisli pođem ka ulazu, ka visokim izrezbarenim

vratima, koja me najpre oduševе svojom velelepnošću, a potom i razočaraju, jer su dotrajala, natrula i izjedena žiškom. Tek kad se sasvim približim, nad ulazom uspem da pročitam „*La fée verte*“, ispisano zelenim slovima, koja su i sama poprimila nijansu sivila koje vreba sa svih strana.

Unutrašnjost je, za sad, užasna: visoka tavanica požutela od dima, prljave tapete, blatom isflekan crveni tepih koji vodi ka sali, ukrivo namešteni portreti neznanih velikana i velmoža. Sve neka-ko sablasno, senovito u svetlu slabih sijalica što sjaju na paučinom nakićenim, teškim lusterima. Zagledam se preda se, ka staklenim vratima što vode u salu, i zaputim se pravo, misleći da me niko neće presresti, jer nikog u predvorju i nije bilo, da me pita koješta. Međutim, prevarim se – jer najednom čujem glas nekog mladića, kojeg potom i primetim na stolici pokraj zida. Ispijen je i iznemogao, crno odelo mu visi, kao da ga je pozajmio. No, nije samo ispijen; nezdravo je bled, maltene beskrvan. Pozdravi me na lošem francuskom i na našem maternjem jeziku me pita imam li rezervaciju.

„Ne“, uzvratim mu, malko nervozan zbog zakašnjenja i gladi koju sam, na nesreću, počeo da osećam, „nemam rezervaciju, ali me očekuju.“

„Moguće“, kaže mi i krene dremljivo ka sali. „Proveriću.“

Ne stignem ni da mu kažem koga očekuju, niti ko me očekuje – niti bi mu to, po svemu sudeći, bilo šta značilo. Vрати se za vrlo kratko vreme i kaže mi učtivo: „Kasnite. *Mademoiselle* vas očekuje za okruglim stolom, u samom srcu sale. Dobrodošli. Uskoro ćete biti posluženi.“ Tupavo se naceri i pridrži mi vrata. Pritom, zaboravio je ili namerno nije ponudio da moj mantil odloži u garderobu kraj koje je sedeo i stražario. Javašluk! Možda me, doduše, po nalogu gospođice, kažnjava za zakašnjenje?

Stupim u salu u kojoj su gosti živahni, mada ne bih tu živahnost pripisao ćaskanju koliko žvakanju i mljackanju, a krećući se pažljivo ka srcu krcate sale, mislim da sam čuo i nekoliko podriga. Naravno, kako sam se trudio da ne posmatram ništa do mlade umetnice, odevene u ozbiljnu belu haljinu, zakopčanu do grla, nisam uspeo da utvrdim čime se to tako slatko goste, ali uspeo sam da uočim da se služi apsint. Naime, na svakom stolu stajala je po pozamašna staklena fontana iz koje su kapi ledene vode kapale na kašike za apsint, na kojima je stajala po kocka šećera... Gotovo da mogu da čujem to silno kapanje i slivanje zaslađene vode u stotinu čaša, u kojim je mutila zelenu, potpuno prozirnu tečnost; gotovo da mogu da čujem svaku kap, kao i svaki zagrižaj i svako lomljenje nekih sitnih koščica pod zubima. Očekivao sam da ću izgubiti apetit, ali me je, najednom, spopala neka suluda glad.

„Gospođice Leblank“, povičem i pružim ruku kad se primaknem stolu, „vidim da ste veoma umorni. Ubledeli ste... Žao mi je što ste me toliko čekali.“

„Nisam umorna“, uzvratila mi usiljenim osmehom. „Naprotiv, donedavno sam spavala, a sad sam gladna. Nervozna sam kad sam gladna... Sedite.“

Skinem mantil, prebacim ga preko naslona stolice i sednem. Iz puke pristojnosti rešim da se smesta ne mašim pribora za pisanje. „Nije trebalo da me čekate; trebalo je da naručite — “

Snenim pokretom ruke dozove kelnera. Kaže mu: „Prenesite gospodinu Lišeu da je naš gost stigao i sad nam poslužite piće“ i mladić, usukan i ubledo koliko i ona sama, se smesta udalji.

„Zašto ste — “

„Zato što kuvar mora da zna koje je sledeće jelo na redu.“

„Možete li, molim vas, ponovo da dozovete kelnera?“ pustim glad da govori namesto mene.

„Zašto?“

Začudim se njenom pitanju i potrudim se da to ne pokažem.

„Da bi mi doneo jelovnik, dabome.“

Ona se osmehne. „Dragi moj, gospodin Liše *zna* šta koji gost želi. On je prilično poznat, ako niste znali.“

Začudenost, ipak, prevlada u meni i prikaže joj se, na šta se ona, opet, osmehne. Želim nešto da joj kažem, ali ništa mi imalo pristojno ne padne na pamet, pa prećutim. Zagledam se u nju, u njene tamne, tajanstvene oči i pomislim kako je to jedino što je na njoj tamno. Kosa joj je zlatna; naušnice joj zlatne, mada neupadljive; crven karmin koji privlači pogled na usne, a ne na zube – koje ni na izložbi nisam zapazio. I to me je, takođe, začudilo: osmehom se trudila da ih ne otkriva, a i kad je govorila, kao da je koristila samo reči koje joj neće razvući usne toliko da ogole nisku, pretpostavljam, belih bisera. Tako zagledan, zaboravim da joj postavim pitanja koja sam smišljao tog jutra, a sasvim zaboravim na njih kad ona počne da priča o ovom restoranu, kući u kojoj je otvoren i sa-
moj ulici koja me je uznemirila svojim mrtvačkim spokojem.

„Znate li da ovo nije običan restoran? Ne? Nema mnogo ovakvih restorana ni po Parizu; svega tri ili četiri. Namerno sam odsela u ovom delu grada – zbog ovog restorana, jer je jedini na ovim prostorima. Zbog čega? Zbog mnogo čega. Ne, ne mislim na služenje apsinta... apsint se služi i po drugim mestima u vašem gradu. Ne, ne mislim ni na uslugu. Pre jučerašnje izložbe, pila sam kafu u hotelu — Kako se zvaše? Nalazi se nadomak česme sa lavljim glavama, na nekom trgu... Da, hotel „Moskva“! Usluga je

u tom hotelu na daleko boljem glasu... Međutim, taj hotel nema nešto što privlači goste poput mene i drugih dragih gostiju... Ne, ne okrećite se. Nije pristojno posmatrati druge dok jedu – naročito ne sa drugog stola! Saznala sam da je ulica, da tako kažem, ukleta, zbog kuće koju je zakupio naš restoran.

Vidite, u ovoj kući je, nekada davno, stanovao stari prijatelj mog oca... Francuz, razume se. Trgovao je vinom i sirom, mada se rano razboleo i – Kuća je pripala njegovoj porodici, a porodica nije nameravala da se preseli čak ovamo ne bi li nastavila posao koji je on počeo. Rešili su da kuću daju u zakup – i ona je, dan danas, pod zakupom... Sad ću vam poveriti zašto je smatraju ukletom u ovoj ulici – i zašto je čitava ulica tako tamna i tužna... i uplašena. Kao i u Francuskoj, i ovde se među prostim svetom svašta razglaba, a u ovoj ulici se vazda pričalo kako je vlasnik ove kuće nekakav demon; nekakav ljudožder.“

Drzmem se da je prekinem: „Prost i dokon svet, stvarno, ume da priča koješta. Međutim, ne priča se koješta tek tako. Mora da su imali nekog povoda da pomisle da je taj gospodin – “

„Povoda? Ne znam ništa o tome. Znam da su čoveka zaobilazili na ulici, zabranjivali deci da trčkaraju i klibere se pred njegovom kućom, da ni u njegovu radnju nisu hteli da uđu... Mada, kad bolje razmislim, mora da su i njegove slike, kao i moje, izbile na zao glas. Da, znam sve o tom zlom glasu. Vama se moje slike nimalo ne dopadaju, ne možete da me prevarite. Primetila sam kako ste ih sinoć gledali... Naravno, ne mogu vam to uzeti za zlo. Nisam takva. Ne može svako da razume nepostojanost našeg sveta, njegovu neprestanu evoluciju i devoluciju, sastavljanje i rastavljanje koje se odvija pred svačijim očima, a koje niko ne primećuje... Svet je, reći ću vam, takav jer je na rubu ponora; jer se preklapa sa drugim

svetovima i stvarnostima u kojima je moguće nešto što u drugima nije. Taj trgovac i slikar nije zalud ovde rešio da zida kuću... Znao je da nama, našem soju, pogoduje da se povremeno približimo mestu na kojem se sve događa. Da nije mesta poput ovog i restorana poput ovog, ni ja – ni svi gosti u ovoj sali ne bi bili tu gde jesu i jeli to što jedu. Vidim da me ne razumete, a nisam to ni očekivala. Verovatno mislite kako sam pošandrcala?“

„Ne, nimalo“, slažem je i setim se svoje gladi. I žeđi! Ponovo počinje da me provocira preglasno žvakanje i mljackanje, pa slučajno pogledam preko njenog ramena, u kelnera koji je spuštao poslužavnik na sto i skidao poklopac sa njega. Nevoljno se napnem da poblizhe pogledam, kad me on spazi, a ona opomene.

„Nije pristojno gledati u tuđ tanjir, znate.“

„Znam. Nisam namerno, nemojte me pogrešno shvatiti, nisam ja nikakav sladokusac, jednostavno... Priznajem da sam malko ogladneo i ožedneo, i – “

„O-la-la! Stiže piće.“

U treptaju oka, trojica kelnera su na naš sto spustili čaše, flašu apsinta, kocke šećera, kašiku sa prorezima kroz koje će kapati zaslađena voda, i fantastičnu fontanu u koju su iz dva bokala sipali ledenu vodu. Došlo mi je da zatražim da meni naliju jednu čašu te vode, ali pre nego što sam stigao da zaustim, suvonjavi mladići, svi samrtno bleđi i upalih očiju, već su u čaše sipali apsint... položili na njih kašike, a na kašike po kocku šećera... i podmetnuli ih pod slavinu fontane koje su odvrnuli. Drugih čaša nije bilo, a toliko su se brzo i utvarno udaljili da nisam stigao da zatražim još jednu. Takođe, primetio sam da su me kradomice posmatrali... nekako čudno, neprijateljski, mada ne kao što vojnik na ratištu posmatra neprijatelja, već kao što u afričkoj savani kralj životinja posmatra

podanike, gazele, kojima će se nahraniti. Ponovo mi postane neprijatno, kao kad sam skrenuo u ovu odbojnu ulicu i produžio pločnikom ka restoranu... Ponovo me je spopala ta strahovita pomisao o motrenju, samo što su na mene, sad, stvarno čudnovato motrili. Stresem se i odvrnem slavinu još malko, ne bih li ubrzao topljenje šećera i kapanje u čašu. No, ni sad, deluje mi, ne kaplje koliko sam hteo.

„Preznojili ste se“, šapne gospođica Leblank. „Da vam dam maramicu?“

„Neka, ne treba. Hvala. Nego, hteo sam da vas pitam — “

„Jeste li znali da naši restorani rade isključivo noću?“

Prvi put se usredsredim na prisvojnu zamenicu koju je koristila. „Kako to mislite *vaši* restorani?“

Osmehne mi se, a ovog puta otkrije gornje zube. Lepi su, beli. Krupniji su nego što sam ih zamišljao. Krupniji i nepravilniji... čak, nekako neprirodno, nezdravo krupni. Ne znam da li bi ih neki zubar, moj zubar, primera radi, nazvao poremećenim ili ne. Mlada žena nastavi kao da ništa i nisam pitao: „Pa, jeste li znali ili ne?“

Rešim da ne ponovim svoje pitanje. Još sam se jezivije znojio od pomisli da će ustati od stola i otići zbog moje novinarske navike da nekog uhvatim za reč i ne pustim dok mi je poveri šta želim da znam. Operem ruke i ravno joj odgovorim: „Ne, nisam znao.“ Šećer na kašici na mojoj čaši samo što se nije istopio. Zavrnem slavinu, nakrivim kašiku i pustim da neko zrno nerastopljenog šećera sklizne u čašu. Mešam piće dok ne postane sasvim mutno, pokušavajući da ne mislim na svoju glad; pokušavajući da se oduprem porivu da iz cuga saspem sve u sebe.

„Znate li zašto je tako?“

„Ne, zaista ne znam...“